

[Karl Olsen.]

der eventuelt kom til at ændre dette forlig? Som jeg sagde i mit første indlæg, har man efterhånden den fornemmelse både i befolkningen og herinde, at det er umuligt at ændre en overenskomst af denne art. Jeg har i mit indlæg på mit partis vegne gjort mig til talsmand for, at vi udformer den støtte, der skal ydes tjenestemændene i den vanskelige situation, de er i, på en anden måde, end den har fået udtryk i det indgåede forlig, og det kan dog ikke være således, at mit parti skulle fraskrive sig retten til at søge at skabe et flertal i dette ting for den udformning, vi ønsker.

Jeg har desuden et par andre bemærkninger at gøre. Ministeren mente ikke, der var afgivet et løfte. Der er måske ikke afgivet et løfte i, hvad man kunne kalde løftets form, men hele reguleringssystemet i tjenestemandensloven af 1946 bygger dog på en pristalsordning, og forudsætningen i 1946 måtte dog for os alle være, at man ikke fra statsmagtens side ville gennemføre en skatte-lovgivning, der kom til at hvile på visse klasser af tjenestemænd, som gennem pristalsordningen ellers ville have fået dækning for den slags skatter, og det er jo det, der er sket.

Den højtærede finansminister har i sin fremsættelsestale og under denne forhandling meget indgående beskæftiget sig med lønningsklasserne omkring 14. og 16. lønningsklasse. Men mit partis hovedsynspunkt er dette, at man med dette lovforslag viderefører den nivelleringspolitik, som har fået udtryk i 1946-loven i forhold til 1931-loven. Derfor ønsker mit parti en grundig undersøgelse i udvalget af, hvad der bliver til de tjenestemænd, der har over 6 000 kr. i skattepligtig indtægt. Hvad får de ud af denne lønregulering, de tjenestemænd, der måtte betale den ekstraordinære statsskat?

Den højtærede minister fandt, at udtrykket en proletariseringssproces var for stærkt. Ja, det kan godt være, at den højtærede minister mener det; jeg mener det ikke. Visse dele af embedsstanden her i landet kan ikke opretholde den standard, de hidtil har kunnet opretholde. Lad mig nævne f. eks. det, jeg kender bedst: den højere skoles folk. Lad mig nævne de mennesker, der arbejder med videnskabeligt arbejde. Det er ikke muligt for dem med de indtægter, de har, at holde den standard, de burde holde, i den virksomhed, de står i, og i mange tilfælde er de ikke i stand til at skaffe sig de redskaber, bøger o. s. v., der er nødvendige for dem i deres arbejde.

Lad mig blot tilsidst sige, at det er mit

partis håb, at vi gennem en forhandling i udvalget kan nå resultater. Vi betragter altså ikke det, den højtærede minister er kommet med her, som noget afsluttet, men vi regner med, såfremt vi skal være med til at gennemføre lovforslaget, at den højtærede minister vil tage hensyn til de betragtninger, vi har gjort gældende.

Alfred Jensen: Finansministeren har ikke syntes om de bemærkninger, jeg har fremsat, det være sig på det ene eller på det andet område — det havde jeg forøvrigt heller ikke ventet. Ministeren sagde først, at de bemærkninger, jeg havde gjort om pristallet, burde jeg videregive til vort medlem af pristalsnævnet, for at disse anskuelser kunne komme frem dér. Jeg skal nok drage omsorg for, at disse synspunkter bliver gjort gældende bag lukkede døre, men det betyder dog ikke, at vi fraskriver os retten til at gøre vore synspunkter med hensyn til pristallet gældende udenfor pristalsnævnet og specielt her i tinget, og når et spørgsmål som tjenestemændenes lønningsforhold er til behandling, er det berettiget at tale om pristallet, fordi det netop er det, der er afgørende for den situation, vi befinder os i. Havde vi haft et ærligt pristal, ville tjenestemændene have fået den regulering, der rettelig tilkommer dem. Nu har vi ikke et sådant pristal, og derfor er vi i denne situation.

Jeg forstår godt, at finansministeren ikke synes, at det, der var i „Billed-Bladet“ om de yngre politibetjentes økonomiske stilling, pynter, og jeg forstår så udmærket, at det irriterer, at det bliver draget frem, men det ændrer ikke det forhold, at tjenestemændene ikke kan klare sig for de lønninger, de får, og det må dog være det afgørende. Det var da rimeligere at ændre forholdene, så det pyntede, når man taler om disse menneskers økonomiske stilling, fremfor at det skal være således, at man her i tinget må erkende, at det pynter ikke med en fremdragning af forholdene.

Endelig sagde finansministeren, at der ikke i ydelsen af tillæg til aldersrentemodtagerne lå nogen underkendelse af pristallet. Det, der skete, var blot, at man rykkede et tillæg 1/2 år frem. Det som efter loven først skulle ydes til april, havde man besluttet sig til nu at yde til oktober. Ja, men skyldes det da ikke prisudviklingen, at man mener, aldersrentemodtagerne skal have dette tillæg?

Svend Jørgensen: Det er fortsat min opfattelse, at en bredere forhandling burde